

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Gabriel Bergmoser
THE HUNTED

Copyright © 2020 by Gabriel Bergmoser
Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04884-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

GEJBRIJEL BERGMOZER

ALEN

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

PROLOG

Sunce je pržilo prazan put po kome se kretao usamljeni auto.

Devojka za volanom gledala je pravo ispred sebe. Vedro plavo nebo, jarko sunce, daleki horizont. Nije se osvrkala preko ramena, niti gledala u retrovizor.

Vozila je brzo, približavajući se samoj ivici ograničenja. Pejzaž, suv i spržen i prostran, munjevito je promicao sa obe strane. Videla ga je uglovima očiju ali nije obraćala pažnju, baš kao što nije obraćala pažnju ni na bol u nozi i lupanje srca. Vozila je dok je sunce izlazilo i blede plavetnilo neba ponovo postajalo isprskano krvlju, a zemlja oko nje izgledala kao da je u plamenu.

Tek tada je pogledala u retrovizor.

PRVO POGLAVLJE

Sada

Frenka su probudili pucnji i prešao je pola puta do ormara pre nego što je shvatio da je to bio san. Sklopio je oči, progutao pljuvačku i u mraku se vratio do kreveta. Seo je i ravnomerno disao dok drhtanje nije prošlo.

Isti san. Onaj koji je bio toliko živ i stvaran jer zapravo i nije bio san. Sećanje na drveće i molećivi pogled u mraku, uz smeh i pucnje koji su i dalje odjekivali u njegovim ušima, i metalni vonj krvi u vazduhu.

Provukao je ruku kroz proređenu kosu pa izašao u hodnik. Na trenutak je prisionio uho na Alina vrata, ali iza njih nije dopirao nikakav zvuk. Nije viknuo, ovaj put. Osećao se tek nešto malo bolje; ušao je u kupatilo i uključio svetlo.

Nije bio siguran da li ga teši to što uopšte ne liči na čoveka koji je proživio taj san. Stojeći ispred napuklog ogledala samo u

boksericama, više nije predstavljao naročito upečatljivu figuru. Blago nadimanje stomaka koje je usledilo posle pedesete godine pretilo je da uskoro spreči da izgleda iole prijatno, a njegovo iscrpljeno lice, utonule oči i seda kosa činili su i da izgleda punih deset godina stariji nego što je bio.

Brzo je oprao zube, pa se vratio u svoju sobu i obukao se u mraku. Nije morao da troši struju da pronade stvari koje su uvek bile na istom mestu. Upasao je flanelsku košulju u farmerke i obuo čizme. Želeći da mu se odblesci onog sna ne pojavljuju i dalje u glavi, vratio se nazad kroz hodnik.

U kuhinji je otvorio kredenac i izvadio žitarice koje je doneo iz prodavnice za Ali. Spustio ih je na sto pa uzeo činiju i kašiku. Postavio ih je ispred mesta za koje je pretpostavio da ga ona koristi, sumnjajući da sve izgleda previše uredno, pa ih je malo pomerio. Bacio je pogled na frižider. Nikada nije bio siguran treba li da izvadi mleko ili ne. Nije znao koliko dugo Ali spava, a dani su bili vreli u ovo doba godine. Bilo bi drugačije da je osećao da može jednostavno da je pita, ali način na koji se Ali ponašala ukazivao je na to da ne bi prihvatila nikakvu nametljivost. Baš kao što je ne bi prihvatio ni on, pomislio je uz iskrivljen osmeh. Nije ni čudo što je Nik imao problema sa njom. Njegovom sinu nikada se nisu dopadale stvari koje nisu izgovorene.

Poziv je stigao pre samo nešto malo više od nedelju dana. Frenk je sedeo ispred televizora, razmišljajući se da li da ustane i savije i podese antenu kako bi pokušao da popravi sliku, kada je zazvonio telefon. Trebalo mu je sekund da bude siguran šta čuje. Čak ni telefonski prodavci nisu znali kako da dođu do njega.

Javio se uz slabašni osećaj davno zaboravljenog straha. To se nije promenilo ni kada je čuo glas iz slušalice, ozbiljan i zreo. Zvučao je kao neki zvaničnik. Tek kada je zastao pre nego što je izgovorio Frenkovo ime, njemu je postalo jasno.

„Nik“, rekao je Frenk.

Njegov sin se blago nakašljao da pročisti grlo. „Da. Kako, ovaj, kako si ti?“

Frenk se osvrnuo po kuhinji. Njegov sin naravno nije mogao da je vidi, ali je pozeleo da ju je pospremio, ili bar okačio sliku o zid. „Dobro.“

Tišina.

„Ti?“

„Zauzet sam sa završnim godišnjim izveštajima i svim ostalim. Isto je i sa Emili, ali dobro se snalazi.“

Frenk nije pitao za snahu, ali, pošteno govoreći, ni ona nije pitala za njega.

Ponovo je nastala tišina. Frenk je shvatio koliko očajnički želi da zna šta da kaže. Uzgredni efekat duge samoće: sklon si da zaboraviš kako ćaskanje funkcioniše.

„Slušaj.“ Nik je malo utišao glas, kao što je uvek radio kada želi da zvuči samouvereno. „U stvari zovem da te zamolim za uslugu. Očigledno je da su stvari trenutno malo poremećene, a Ali – pa, mislim, ona ima dvanaest godina, znaš? Užasne tinejdžerske godine, ili kako god već to zoveš.“

Frenk nije bio siguran da se dvanaest godina računa u tinejdžersko doba, ali nije to izgovorio.

„Mislim da ona... pa, mislim da su to verovatno samo hormoni ili šta god već, ali neposlušna je u školi. Upustila se u tuču, a Emili i ja ne možemo da uradimo mnogo toga ako stvari ostanu onakve kakve jesu. Čak i kad bismo imali sve vreme ovog sveta, nekako osećam da joj to ne bi pomoglo. A znaš kako je kada si tih godina; roditelji su ti glavni neprijatelji.“ Nikov glas je postajao sve viši i ubrzaniji. Šta god je želeo da zamoli, plašio se da to uradi. „Dakle, slušaj, nabacivali smo se idejama i pitali smo se, pa, da li bi možda najbolje rešenje bila promena sredine. Za Ali, da... da se skloni od svega i, znaš, možda dobije neku drugu perspektivu.“

Frenk je čvršće stegnuo telefon u šaci. Novi, puzajući strah kretao mu se kroz utrobu, nešto sa čime uopšte nije bio spreman da se nosi.

„I, mislim, Emilini roditelji žive u inostranstvu i... a ti si tamo sam i ne poznaješ Ali i tako to, tako da, pa, možda bi to bilo dobro za tebe?“

„Šta to?“

„Ako bi ti... ako bi ona došla kod tebe na neko vreme?“

Frenk se naslonio na sto. Mozak mu je ubrzano radio, tražeći izgovore. Šta, jebote, da radi sa mrzovoljnom devojčicom predtinejdžerskog uzrasta u kući? Jedva je uspevao da hrani samog sebe, ne bi imao pojma kako da razgovara s njom, a njegova kuća... Kuhinja je odjednom izgledala mnogo gore nego inače. Buđ se širila oko sudopere, u uglu je bilo paučine, frižider je bio pomalo nakrivljen; sve je to izgledalo očigledno i nerešivo, samo jedna šačica od milion pogrešnih stvari u njegovom životu, o kojima zaista nije želeo da izveštava svog sina.

„Nik, slušaj...“

„Učinio bi nam uslugu, tata. Zaista veliku.“

Mogao je da čuje u Nikovom glasu molbu koju se on toliko trudio da sakrije ispod opuštenosti. Poslednji put kada je njegov sin razgovarao sa njim na taj način još su živeli u istoj kući, a Frenk je bio previše pijan da učini išta više nego otpuže u krevet i pretvara se da se to ne dešava.

„U redu“, rekao je. „U redu. Kad si mislio da je dovedeš?“

Posle toga se sve dešavalo brzo, brže nego što je Frenk bio spreman ili naviknut. I evo ih sada.

Kratko je zastao na tremu, kao što je činio svakog jutra. Njegova kuća od dasaka bila je mala i više nego skromna. Ali on nije pokušavao da bilo koga impresionira, a osim toga, nije ni kupio ovo zemljište zbog kuće. Ispred sebe je, iza obrisa zemljanog prilaznog puta koji je mrak i previše dobro skrivao, mogao da vidi samo visoku suhu travu koja se blago povijala, pružajući se prema udaljenom, tamnom obliku trgovine, i ogromno zvezdano nebo u pozadini, kako se polako osvetljava pred zoru. Duboko je udahnuo. Vazduh je već bio vreo. Mogao je da namiriše samo zemlju. Ponekad je, posle kiše, bilo drugačije, ili ako je u blizini izbio požar u čestaru. Ponekad je vazduh mirisao živo i sveže, ili je bio pun upozoravajućeg dima. Ali najčešće je to bila samo zemlja. Na horizontu su prvi oprezni zraci sunčeve svetlosti počeli da postaju sve širi. Frenk se jutros uspavao. Ali nije se potrudio da se popne na kvad ili uđe u auto. Voleo je jutarnje šetnje. Dan se mogao računati punim susreta ako bi iko navratio pre podneva.

Bilo je tek nešto malo više od kilometra između njegove kuće i trgovine, kilometra suve trave i tvrde zemlje koja se uzdizala i

spuštala u nepravilnim brdašcima i neočekivanim jarcima. Frenk je do sada dobro poznao taj teren, more trave je skrivalo nepredvidive konture zemljišta, ali godinu dana iste svakodnevne šetnje izbrisalo je tu nepredvidivost. Kada je kupio ovaj plac, pre skoro deset godina, agent za nekretnine rekao mu je da je njegova kuća nekada trebalo da bude početak za osnivanje farme, pre nego što se zemlja pokazala previše tvrdom i grubom da bi se ukrotila. Ta priča nije izgledala kao sjajna preporuka za prodaju, ali Frenku se prilično dopala. Trava je rasla brzo, a zemlja se odupirala da bude poravnata ili uobličena u bilo šta drugo od onog što je već bila. Ako si nameravao da posadiš bilo šta što već nije raslo samo od sebe, onda srećno s tim. Konfiguracija zemljišta je bila takva da si jedva mogao da vidiš trgovinu ili kuću iz bilo kog pravca, osim ako ne znaš gde da gledaš. Pogotovo ovako rano ujutro: kada izađeš ispred kuće, bilo je to kao da gledaš u beskrajno prostranstvo trave u svim pravcima, prostranstvo koje je s dobrodošlicom dočekivalo zmije i otprilike ništa drugo osim njih. Jedno od retkih pitanja koje mu je Ali postavila bilo je da li ga je neka ikada ujela, ali Frenk je već odavno naučio da motri na njih.

Ali je sedela na svom uskom krevetu, uza zid. Mogla je da čuje Frenkove teške korake dok se kretao po kući. S vremena na vreme bi zastao, ali ona je ostala na svom mestu. Tek kada je čula kako se ulazna vrata zatvaraju, sišla je s kreveta, a čak je i tada sačekala još nekoliko trenutaka pre nego što je izašla u hodnik.

Nije joj se dopadala njena soba. Koliko god se Frenk trudio da je očisti, da je učini prijatnijom uvenulim cvećem i gomilom starih knjiga sa izgužvanim stranicama, ništa nije moglo da istera memljivi vonj zapuštenosti koji je ispunjavao celu kuću. Bilo je to kao da je u muzeju, samo usranom, koji niko nikada ne želi da poseti, jer predstavlja i previše stvarnu obnovu seoskog života iz sedamdesetih godina prošlog veka.

Nije joj se dopadalo kada ima takve misli. Iskreno je planirala da bude fina prema Frenku, da pokuša da se slaže s njim – iako više da bi nervirala svoju majku nego zbog bilo čega drugog. Ali, dođavola, on joj je to otežavao, jedva izgovarajući više od dve reči kada joj se obrati, i provodeći ceo dan tamo u trgovini, i na kraju dana klonulo sedajući ispred televizora da gleda neku staru emisiju punu statičkog šuma za koju je ona bila prilično sigurna da mu se čak i ne dopada.

„Slušaj, ako je stvarno loše, možeš da nas pozoveš“, rekla je njena majka, sa istim lažnim osmehom koji je koristila svaki put kada je tvrdila da stvari između nje i tate idu dobro. „Ali očekujem da se ponašaš odraslo u vezi sa ovim, važi? To je velika pouka: ponekad moramo da provodimo vreme s ljudima koji nam se ne dopadaju.“

Zanimljivo, ali nije mislila da je to velika pouka nekoliko dana ranije kada je Ali načula roditelje kako se glasno raspravljaju o samoj ideji da ona dođe ovamo. Ali takva je bila njena majka. Sve je moglo da se preoblikuje u nekakvo usrano iskustvo i pouku.

Ali je zastala u kuhinji. Pogledala je u žitarice i činiju, savršeno postavljene, kao i svakog jutra. Ona ih je obično vraćala nazad na mesto. Nije volela žitarice, ali je osećala da je zlobno i nezahvalno

da to kaže Frenku. Izvukla je stolicu i sela. Taj užasni osećaj šupljine u stomaku se vratio. Bilo je teško izbeći ga kada je ovde satima zaglavljena sama, okružena tankim zidovima koji bi isto tako mogli da budu debeli i visoki kao zatvorski. Bila je to ta praznina koja je dolazila sa prikradajućim osećajem da nije važno šta radi: neko drugi će uvek kontrolisati ishod. Pokušala je da se suprotstavi Hani Bond, i bila je suspendovana u školi. Pokušala je da drži pognutu glavu, i poslali su je ovamo da trpi Frenkovu tišinu i njegove žitarice.

Koliko god da ju je to isprva plašilo, Ali nije čak smetala ni činjenica da ju je rano budio krik iz njegove sobe. To je činilo da oseća da bi on zapravo mogao da bude živ.

Vođenje trgovine pored puta bilo je visoko na spisku životnih ciljeva kada je Frenk bio klinac. Ali opet, nije bilo mnogo stvari koje su visoko na tom spisku, i kako su godine prolazile a mogućnosti se smanjivale, uhvatio je sebe kako uživa u napola ostvarenoj fantaziji o samoći i rutini. Kupio je trgovinu za sitne pare, zajedno sa zemljom koja se graničila sa onim što je sada bila njegova kuća, pola kilometra dalje iza, smestio se u miru i tišini i nadao se da će se, s vremenom, saživeti sa okolinom.

Trgovina se nalazila pored dugog ravnog poteza asfaltnog puta. Sa obe strane bilo je naizgled beskrajno prostranstvo sa još suve trave. Najbliži gradići bili su satima udaljeni u svakom pravcu; njegovi prihodi za život oslanjali su se na činjenicu da je to bilo jedino mesto na kome si mogao da staneš zbog hrane i goriva u

jednom od samotnijih i pustijih mesta u onome što se računalo u civilizovanu Australiju. Bilo je previše travnato da bude pustinja, previše ružno da bi išta značilo turistima, previše suvo da bude obradivo zemljište. Kilometrima u svim pravcima, najuzbudljivije stvari koje si mogao da očekuješ da vidiš bile su oronule stare štale, poneka zarđala vetrenjača koja se neodlučno vrtela, ili možda nešto ostataka poljoprivredne opreme bačene ovde, uz pretpostavku da te niko verovatno neće videti dok to radiš ili podići veliku galamu oko toga. Niko nije dolazio ovamo osim ako nije imao prokleta dobar razlog za to.

Sunce se podiglo malo više dok je Frenk prolazio preko betoni-rane površine iza trgovine. Otključao je zadnja vrata i ušao u praš-njavo ali uredno skladište. Nije se potrudio da upali svetla dok je prolazio kroz uski hodnik i zatim kuhinju. Zavirio je u zamrzivač i uključio šporet. U kuhinji se osećao pomalo neprijatan miris ulja, za šta je Frenk pretpostavljao da i nije baš sjajno, ali hej, on nikada nije ni tvrdio da je kuvar. Održavao je mesto dovoljno čistim da ne naljuti sanitarne inspektore koji bi jednog dana teoretski mogli da se pojave, ali inače nije radio mnogo više od toga da zagreje zamrznutu hranu. U tome je bilo teško zabrljati.

Trgovina je bila mala. Pretrpana trpezarija imala je tri stola i pod sa pločicama, i zapravo je činila istu prostoriju sa sićušnom kuhinjom, a iz obe se kroz prednji izlog otvarao izvanredan pogled na njegove dve pumpe za benzin, asfaltni put i travnato prostranstvo iza njega. Desno od stolova bila su staklena vrata kroz koja se izlazilo u glavni uslužni prostor, u kome su bile tri police sa grickalicama, raznim potrepštinama za automobile i nekoliko

starih časopisa, tezga, a iza nje vrata koja su vodila nazad u hodnik. Iz hodnika se ulazilo u skladište i kuhinju i tako se krug zatvarao. Frenk je uvek davao sve od sebe da održava mesto urednim i prijatnim, ali nije gajio nikakve iluzije u vezi sa tim. Niko nije očekivao da ovakva trgovina u nedodžiji bude naročito inspirativna. Uslužna radnja pored puta morala je samo da pruža usluge, pa je on zato to i radio.

Pomislio je to skoro odbrambeno kada je Ali tek stigla, dovezavši se u Nikovom prašnjavom malom autu ispred radnje. Frenk je bezvoljno pravio popis iza tezge kada ih je video. Nije prepoznao auto, ali mu se stomak svejedno stegnuo. Spustio je svesku i pokušao da se osmehne kada su zajedno ušli, pri čemu je Nik imao izraz za koji je bio prilično siguran da je odraz njegovog vlastitog. Ali se vukla za njim, mršavo sitno stvorenje u prevelikoj dukserici s kapuljačom i u farmerkama, uprkos vrućini. Jedva da je i pogledala u Frenka, i umesto toga je kružila očima po radnji, upijajući sve sa izgledom rastućeg očajanja. To je bilo dovoljno da Frenk poželi da promrmlja neko izvinjenje i požuri napolje u skladište, i da se tamo zaključa dok Nik ne zaključa da bi najbolje rešenje možda bilo da odvede svoju ćerku kući i otpiše ovo kao veliku, glupu grešku.

Umesto toga Frenk se rukovao sa Ali, koja ga nije gledala u oči dok je mrmrljala nešto za šta je bio siguran da joj je Nik rekao da kaže, pre nego što je izvadila telefon i našla sebi mesto u trpezariji, odakle se nije pomerila dok Nik nije otišao a Frenk ponudio da joj pokaže kuću. Pomisao na njeno lice dok je ulazila na vrata skoro je bila dovoljna da Frenk odmah pozove Nika da se vrati. Nije to uradio. Skupio je hrabrost i tako je počela uglavnom tiha

pat-pozicija u kojoj su živeli sve do sada. Nik je rekao dve nedelje. Ostatak tog vremena nije se mnogo razlikovao od decenije, sa Frenkove tačke gledišta.

Pre nego što je sunce izašlo, trgovina je bila potpuno spremna za poslovanje. Frenk je napravio dovoljno hrane da napuni rernu za podgrevanje, ali nije to činio ako je dan bio miran, sve je obrisao da bi izgledalo srazmerno pristojno, i najzad, oko podneva, smestio se iza tezge da čita knjigu. Povremeno bi podigao pogled ako bi mu neki nagoveštaj pokreta koji je spazio dovoljno ličio na kola, ali ono nekoliko vozila koja su prošla se nisu zaustavljala. Mora da su sipali gorivo tamo u Kuganu. Slegnuo bi ramenima i vratio se čitanju.

Skoro se iznenadio kada su se, kasno po podne, vrata otvorila. Stigao je do donekle uzbudljivog dela knjige i nije čak ni primetio kombi parkiran ispred radnje i ljude koji su izašli iz njega. Momak je bio visok i vitak, sa umršenom plavom kosom i razrogačenim, nervoznim očima. Nosio je preveliku crnu majicu kratkih rukava i izbledele farmerke. Devojka, niska, mršava i lepa, smeđe kose i opuštenog držanja, nosila je vrećastu lanenu košulju, šorts kakav nose tajlandski ribari i sandale. Frenk je ponovo pogledao u njihov kombi. Na njemu nije bilo naslikanih duga, ali je zaključio da će ispraviti taj propust u sledećem gradiću.

„Ne radi“, rekla je devojka. Imala je engleski akcent.

Frenk je spustio knjigu. Ništa joj nije odgovorio.

„Pumpa“, dodala je devojka. „Možeš li da pogledaš?“

Frenk je pogledao u momka. Razgledao je police ne gledajući u Frenka. Devojka je čekala, sa rukama na kukovima i nestrpljivim poluosmehom na licu.

Frenk je ustao. S rukama u džepovima prošao je pored njih, ne žureći. Momak nijednom nije pogledao u njega. Devojka ga je posmatrala dok nije izašao na prednja vrata. On ih je otvorio i iskoračio na vrućinu. Sunce je bilo visoko na nebu one blistavo-plave boje koja bi bila lepa da vrelina nije činila da se osećaš kao da si u sauni iz koje ne možeš da pobegneš.

Kao što se i moglo očekivati, ručka na crevu pumpe bila je pomalo zaglavljena. Frenk ju je jako stegnuo. Benzin je prsnuo iz creva. Pogledao je kroz prednji izlog radnje. Hipici su sada bili malo bliže tezgi. Frenk je vratio crevo u ležište i osmotrio njihov kombi. Na suvozačkom sedištu bila je dopola prazna flaša vina. Nije obratio pažnju na brzo prolazni grč u grudima dok se vraćao unutra.

„U redu je“, rekao je ulazeći na vrata.

Momak je poskočio. Sada se nalazio na nekih metar od tezge.

„Jesi li siguran?“, upitala je devojka. Bilo je teško reći da li glumi da je ubeđena ili ne.

„Malo je zaglavljena, to je sve“, rekao je Frenk, prolazeći pored polica i vraćajući se na svoje mesto iza pulta. „Mogu li da vam pomognem oko još nečega?“, Odupro se porivu da naglašeno pogleda u kasu. Nije bilo potrebe da priziva ili pokreće nevolju ako nije trebalo da dođe do nje.

Devojka je prostrelila pogledom svog partnera. „Izvini“, rekla je Frenku. „Čarli je medicinski tehničar. Navikao je na finu, osetljivu opremu.“

Čarli je podigao obrvu. „Izvini, jesi li i ti *videla* unutrašnjost neke engleske bolnice?“

„Sa zadovoljstvom ih izbegavam, neka hvala.“

„Nisam primetio da je tebi išlo išta bolje sa pumpom.“

„Razradi malo te mišiće, dušo.“ Devojka je namignula i gurnula ga. Čarli je odmahnuo glavom i ponovo se išetao napolje. Frenk nije gledao kako izlazi.

„Mogu li još nekako da vam pomognem?“, ponovio je.

Devojka se ugrizla za usnu. Malo je utišala glas. „Mogu li da dobijem kutiju pljuga, molim te? Mentol, najjeftinije marke.“

Frenk se okrenuo i otvorio vitrinu iza sebe. Prešao je rukom preko paklica, proveravajući cene pri tome.

„Izvini, samo sam...“ U devojčinom glasu se začuo prizvuk hitnosti. „Možeš li malo da požuriš?“

Frenk se nimalo nije ubrzao. Našao je najjeftiniju marku, kako je izgledalo, izvadio cigarete iz vitrine i bacio ih na pult baš kada je Čarli ponovo ušao.

„Kao što si tražila“, rekao je Frenk.

„Mislio sam da si prestala.“ U Čarlijevom glasu čuo se optužujući ton.

„Da, ovaj, slagala sam“, promrmljala je Dilajla dok je davala Frenku nešto novca.

„To nije dobro za tebe.“

„To je mit. Sve je to psihološki. Zakon privlačenja i tome slično; ako misliš da ćeš dobiti rak, dobiješ rak.“ Klimnula je glavom Frenku. „Ti pušiš, zar ne?“

„Ne“, odgovorio je Frenk. „To je loše za tebe. Još nešto?“

„U stvari, prijala bi nam neka hrana“, rekao je Čarli. „Dilajla?“
Zajedno su prošli u trpezariju. Frenk je sumnjao da će hrana izvađena iz zamrzivača biti zdrava i prirodna, ali je prošao kroz vrata iza tezge i ušao u kuhinju.

„Ima li išta vegetarijansko?“, pitala je Dilajla.

„Možeš da probaš vegetarijansku pitu, ali ne garantujem za nju.“

Dilajlina usta su se izvila u nešto što bi, da je potrajalo, moglo da se pretvori u smeh. „Rizikovaću.“

Frenk je u pećnicu ubacio jednu vegetarijansku i jednu pitu s mesom. „Da li ste dugo u Australiji?“, upitao je donoseći tanjire za njihov sto.

„Šest meseci“, rekao je Čarli.

„Dve godine“, dodala je Dilajla. „Praktično sam ovdašnja.“ Iscerila se. Čarli je zakolutao očima.

„Ne znam šta vas dovodi na ovu stranu“, rekao je Frenk. „Nije baš da ima mnogo šta da se vidi.“

„Da bi razumeo neko mesto, moraš da sagledaš sve njegove strane“, mudro je rekla Dilajla. „Inače nikad ne znaš šta bi mogao da propustiš.“

„Poslušaj tipa koji živi na mestu koje ljudi propuštaju“, odgovorio je Frenk. „Postoje bolje stvari koje treba videti.“

„Videli smo ih“, rekao je Čarli. „Lučki most, Operu, stanicu Flinders strit, Veliki koralni greben...“

„Dejntri, Nalarbor, Uluru“, nadovezala se Dilajla. „Ispunili smo sve turističke dužnosti.“

„Pa, videli ste više dobrih stvari nego ja“, rekao je Frenk. „Nemam pojma zašto se motate ovuda.“